

Rei. Previsor, tanca abans la porta amb clau, i es guarda aquesta a la butxaca.

Núms. 6 i 7. Conjunt i Cançó de beure.—Mentre tots la canten, Gastó i Lucilla van omplint les copes dels gendarmes, buidades i tornades a omplenar ràpidament. El vi produeix els efectes esperats. Bellarosa i els gendarmes, embriacs, són fàcilment lligats i amordassats pels seus antagonistes.

Núm. 8. Cançó de ronda.—Bellarosa l'entona des de la pregonesa del seu enterboliment, acompanyat del roncar dels seus homes. Nanette i Gastó l'escorcollen per tal d'apoderar-se de la clau. Es desperta; es desperten els gendarmes; inútilment s'esforcen per a alliberar-se de les lligadures. El trio és amo de la situació i imposa les seves condicions: caldrà garantir la llibertat dels amants o veure acostar-se una mort desastrosa, per fam i per sed, car els presoners encadenats seran abandonats en la casa tancada i barrada, d'on només llurs esperits seran alliberats després de la lenta consumpció dels cossos. La força s'enterneix davant la tremenda perspectiva, i capitula.

Núm. 9. Final.—Alliberament dels condemnats a canvi dels juraments solemnis de Bellarosa. Tot d'una s'ha sentit rodolar pel carrer la carrossa dels senyors Denis. Un final sense deshonra per a ningú, s'anuncia. El quartet dels protagonistes, assistit pel chor dels gendarmes, s'adreça al públic, com en la vella comèdia, reclamant la seva indulgència i el seu aplaudiment.

Març 1935

Commemoració del 250 aniversari de la naixença de
HÆNDEL, J. S. BACH i D. SCARLATTI

ALICE EHLERS, de Viena, *clavicèmbal*.

EDUARD TOLDRÀ, *violí*.

Exclusivament per als inscrits a AUDICIONS INTIMES.

Inscripcions. Via Laietana, 46, 5^è, 3.ª.—Telèfon 17798

16962—IMP. ALTÈS.

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA DE CAMBRA,
SECCIÓ

AUDICIONS INTIMES

Curs V: 1934 - 1935

CONCERT NOVE

PRESENTACIÓ A BARCELONA DELS
INFANTS CANTAIRES
DE VIENA

«WIENER SÄNGERKNABEN»

sota la direcció del MESTRE LEOPOLD EMMER

SESSIÓ D'ÒPERES DE CAMBRA

Divendres, 22 de febrer de 1935
a les deu del vespre.

Exclusivament per als inscrits a AUDICIONS INTIMES

TEATRE STUDIUM

P R O G R A M A

I

L'òpera còmica en un acte, de F. W. Weiskern, música de
W. A. MOZART

BASTIEN UND BASTIENNE

Personatges: Bastiana, pastora.
Bastià, el seu estimat.
Colau, vell pastor, tingut per endevinaire.
Pastors i pastores.

II

IMATGES DE VIENA
evocacions i comentaris, per
ROBERT GERHARD

Primera representació, a Barcelona, de l'òpera còmica en
un acte, de Laurecin i Michel Delaporte, música de

JACQUES OFFENBACH

HERR UND MADAME DENIS

(El senyor i la senyora Denis)

Personatges: Gastó, pupíl del senyor Denis.
Lucilla, neboda de la senyora Denis.
Nanette, serventa dels senyors Denis.
Bellarosa, sergent de gendarmes.
Agents de Bellarosa.

(Lloc de l'acció, París).

III

Rosa de bardissa SCHUBERT.
Llegenda dels boscos de Viena JOAN STRAUSS.

pel conjunt dels

INFANTS CANTAIRE DE VIENA

PIANO: CHASSAIGNE FRÈRES

Escena V

BELLAROSA, sergent de gendarmes, es presenta amb el

Núm. 3. *Cuplet*, enumerant dots i mèrits que exornen la seva persona, i en fan un terrible flagell de foraviats.

En acabat, es disposa a fer el registre de la casa. Nanette, s'hi oposa. Els vellets s'han hagut de despertar.

Núm. 4. *Quartet*.—Gastó, Lucilla i Nanette prevenen l'èxit de l'estratagema; Bellarosa es mostra convençut de què no té la bona pista.

Un moviment imprudent de Gastó l'ha traït; l'espasi se l'hi ha vist per sota de la bata. El gendarme ha comprès la situació i s'acomiada amb reverències. Va a cercar els seus homes.

Escena VI

Gastó i Lucilla s'han tret les perruques i es disposen a celebrar, a taula, l'èxit de llur petita comèdia. Nova alarma: Nanette ha sorprès el diàleg de Bellarosa amb els gendarmes; van a cercar reforços i estan a punt de tornar.

Cal provar de fugir. Aquesta vegada disfregaran els maniquís amb la roba i perruques dels vells. Nanette tractarà d'entretenir, d'aquesta manera, els persecutors, i donar avantatge als fugitius.

Escena VII

Entren BELLAROSA i els seus homes, entonant el

Núm. 5: *Cançó dels gendarmes*.

Escena VIII

Nanette, irada, fa irrupció, protestant de la importuna insistència. Reclama silenci: els senyors estan dormint. Bellarosa se n'en riu i ordena als seus homes que apressin la parella. Nanette hi oposa resistència, i en abandonar els maniquís als atacants en fa mofa i descobreix la veritat. Bellarosa, jura venjar-se. Nanette triomfa. Tot d'una ha sonat un tret a fora. Triomfa Bellarosa. Es el senyal de què la seva gent ha apressat la parella fugitiva.

Escena IX

Tornen Gastó i Lucilla, conduïts per gendarmes. Nanette obté de l'oficial el consentiment de restaurar els pobres amants extenuats abans de lliurar-los a la justícia. Bellarosa refusa, però, de prendre part ell mateix al refrigeri, per bé que, finalment, no es pot negar a brindar per la salut del

nització, els *Infants Cantaires* han pogut ésser coneguts i han estat aclamats a tot Europa i Nord-Amèrica.

La representació de petites òperes constitueix un mitjà per a completar la formació musical i espiritual dels components d'aquesta Institució. No es tracta, doncs, d'una *troupe* que interpreta millor o pitjor unes òperes determinades, sinó d'uns infants als quals hom inicia en els grans gèneres musicals, fent-los viure obres de Mozart, Schubert, Haydn, Humperdick, Weber, Offenbach, etc. Per això els dirigents dels *Infants Cantaires* no presenten aquestes obres sinó davant de públics prou intel·ligents per a fer-se càrrec que, en assistir a una d'aquestes representacions, és com si fossin considerats a la intimitat de l'escola dels *Wiener Saengerknaben*, en una de les seves festes d'art. Per això la sessió d'avui escau tan bé dintre el marc d'AUDICIONS INTIMES.

BASTIÀ I BASTIANA

*Òpera còmica en un acte, llibre alemany de F. W. Weiskern,
música de W. A. MOZART.*

L'acció d'aquesta obra està basada en l'òpereta francesa *Les amours de Bastien et Bastienne*, original de *Madame Favart*, paròdia de l'intermezzo de *Rousseau Le devin du village*. La música fou composta per Mozart, a l'edat de 12 anys. L'obra fou estrenada a Viena l'any 1768. L'"Associació de Música da Camera", de Barcelona, en donà una representació, al Palau de la Música Catalana, el 30 de gener de 1928.

Escena I

Pastors i pastores, canten l'himne a la joia i dansen un ballet.

Bastiana es plany d'haver estat abandonada per Bastià, el seu enamorat. Aquest, en passar, s'adona de Bastiana i s'allunya, sense fer-ne cas.

Escena II

Apareix Colau, tingut per endevinaire. Ell sap el secret dels ulls enamorats i pot aconsellar en tot desfici amorós. Bastiana li prega d'escoltar-lo, i li ofereix les seves arracades, en paga. Colau l'escolta amatent i la noia li explica que Bastià és cada dia més esquiu i inconstant. Colau li aconsella d'ésser més coqueta, més desinvolta i ardid, davant l'enamorat.

Escena III

Colau resta encisat de la innocència d'aquesta galan parella.

Escena IV

Arriba Bastià i conta a Colau que ja està cansat de veure i parlar amb dones diverses, i que només Bastiana omple el seu cor. Però Colau li fa assaber que tota vegada que ell s'havia apartat de Bastiana, aquesta té ja un nou promès, polít, amable i amb molts diners. Bastià no ho pot creure i davant la insistència de Colau, prega a aquest que l'aconselli què ha de fer per reconquerir la seva estimada. Colau pren un gran llibre de sortilegis i tranquil·litza l'enamorat anunciant-li que Bastiana tornarà a voler-lo.

Escena V

Bastià, sol, canta els encisos de la seva estimada.

Escena VI

Som al moment culminant de l'obra. Els dos enamorats es retroben, però tots dos es fan l'esquiu. Ella li diu que ni el coneix. Llarga disputa. Bastiana vol anar a ciutat on trobarà bells adoradors, Bastià tornarà al castell la senyora del qual no és pas indiferent a la seva joventesa. Cadascú anirà pel seu cantó... però cap dels dos no comença d'anar-se'n.

Bastià, desolat, vol acabar amb la seva vida: pendrà un punyal o una corda, o es tirarà de cap al llac. Bastiana, indiferent en aparença, li desitja bona sort i que no es faci gaire mal. Finalment, vençuda per la insistència i el vertader amor de Bastià, el perdona i l'accepta per espòs. Es posen a dansar i arriba Colau.

Escena VII

El vell pastor està joïós de què després de la tempesta, hagi tornat el bon temps. "Deu-vos les mans; unim els cors i les ànimes, i que mai més les penes puguin retornar".

Pastors i pastores acompanyen amb joia els juraments d'eterna fidelitat dels dos enamorats amb un graciós minuet.

Escena VIII

En un chor final, tots els assistents rendeixen homenatge a Colau, l'eixerit endevinaire, que amb la seva traça ha aconseguit fer feliç la gentil parella.

MONSIEUR ET MADAME DENIS

*Opereta còmica en un acte de Laurencin i Michel Delaport,
música de JACQUES OFFENBACH.*

Escena I

Nanette està endreçant la casa per a la recepció dels senyors Denis, que tornen de l'estiu. La còfia de madame i les perruques del senyor li inspiren consideracions tenyides de melangia sobre les xacres de la vellesa i la condició dels béns de la joventut.

Núm. 1. Cuplet.—Nanette hi esplaia aquests sentiments, interrompuda per l'arribada de Gastó i Lucilla.

Escena II

Aquesta parella d'enamorats ha fugit de casa i ve a cercar asil al domicili del Sr. Denis, tutor i oncle en una persona. Els senyors són absents. Contratemps. Caldrà posar-se en camí immediatament cap a llur residència estival. Abans, però, el minyó previsor suggereix la conveniència d'un petit àpat reconfortant. Nanette n'aprecia l'oportunitat, i el prepara.

Escena III

La perspectiva d'una nova etapa de viatge, nocturna per afegidura, sobresalta vagament l'ànim de l'enamorada.

Núm. 2. Duet.—L'evolució d'aquest sentiment aprensiu cap a un consentiment que poc a poc s'insinua, s'afirma i acaba en frisança, és pintat en aquest duet.

Escena IV

Nanette, para taula. Gastó, s'extasia a la vista de les botelles. El celler de l'oncle-tutor té fama. Hi ha un vinet vell que s'empassa com aigua i trastoca deliciosament, sense avisar. Lucilla se n'alarmarà; Nanette la tranquil·litza: hi tiraran molta aigua. Tot d'una s'han sentit uns trucs i repicó imperiosos a la porta. Són gendarmes, que parlen d'una parella amorosa, de rapte, fuga... Què fer? Hi ha sobre les cadires els vestits, còfia i perruques dels senyors; els pròfugs es transformaran ràpidament en Mr. i Mme. Denis. Són rebuts i estaran fent una becaina després de l'àpat; l'oncle, per afegidura, ha de patir d'una bona sordera.

ELS INFANTS CANTAIRES DE VIENA

«WIENER SÄNGERKNABEN»

Aquesta institució va ésser fundada per decret de l'emperador Maximilià, el dia 7 de juliol de 1498, amb l'objecte d'executar la part coral dels actes religiosos de la Capella de la Cort. Els nois que formaven part de la institució, no tan sols rebien una completa educació musical, sinó també una formació educativa i instructiva de primer ordre, totes les despeses de la qual, així com les de manutenció i abillament, anaven a càrrec de l'Emperador.

La perfecció de les interpretacions religioses, i també profanes, d'aquests infants, aviat constituí un dels exponents més brillants de la intensa vida musical de Viena.

Les places que quedaven vacants, eren molt sol·licitades, sobretot per famílies modestes, que volien fer gaudir als llurs infants dels avantatges que representava ingressar als *Saengerknaben*. Imaginem l'emoció del pare de Franz Schubert, en llegir el 3 d'agost de 1808, al *Wiener Zeitung*, l'anunci d'una vacant, els candidats a la qual havien de presentar-se el rer d'octubre. La família Schubert, disposava de mitjans molt limitats per atendre l'educació dels nombrosos fills. El petit Franz, que tenia aleshores onze anys, va obtenir fàcilment el lloc vacant, per la seva expressiva manera de cantar. Els anys passats al col·legi dels *Wiener Saengerknaben* (de 1808 a 1812) varen tenir la més decisiva influència en la plasmació del geni musical de l'autor de la *Sinfonia Inacabada*.

L'actuació dels *Infants Cantaires* continuà normalment fins a la caiguda de l'Imperi, pel novembre de 1918. Calgué dissoldre la institució i fer retornar els nois a casa; però aviat deixà sentir-se el buit que quedava, i en 1923 un grup de personalitats, al davant de les quals figurava l'actual Rector, professor Josep Schmitt, varen iniciar la reorganització d'aquesta Escola i Cor, i gràcies a quantiosos sacrificis econòmics de diversos protectors, els *Saengerknaben* han tornat, des de 1924, a la seva antiga esplendor.

Sol·licitats per tot arreu, varen decidir dividir els cantaires en tres grups, un dels quals, per torn rigorós, resta a Viena per atendre els serveis religiosos. En virtut d'aquesta orga-

Rei. Previsor, tanca abans la porta amb clau, i es guarda aquesta a la butxaca.

Núms. 6 i 7. Conjunt i Cançó de beure.—Mentre tots la canten, Gastó i Lucilla van omplint les copes dels gendarmes, buidades i tornades a omplenar ràpidament. El vi produeix els efectes esperats. Bellarosa i els gendarmes, embriacs, són fàcilment lligats i amordassats pels seus antagonistes.

Núm. 8. Cançó de ronda.—Bellarosa l'entona des de la pregonesa del seu enterboliment, acompanyat del roncar dels seus homes. Nanette i Gastó l'escorcollen per tal d'apoderar-se de la clau. Es desperta; es desperten els gendarmes; inútilment s'esforcen per a alliberar-se de les lligadures. El trio és amo de la situació i imposa les seves condicions: caldrà garantir la llibertat dels amants o veure acostar-se una mort desastrosa, per fam i per sed, car els presoners encadenats seran abandonats en la casa tancada i barrada, d'on només llurs esperits seran alliberats després de la lenta consumpció dels cossos. La força s'enterneix davant la tremenda perspectiva, i capitula.

Núm. 9. Final.—Alliberament dels condemnats a canvi dels juraments solemnis de Bellarosa. Tot d'una s'ha sentit rodolar pel carrer la carrossa dels senyors Denis. Un final sense deshonra per a ningú, s'anuncia. El quartet dels protagonistes, assistit pel chor dels gendarmes, s'adreça al públic, com en la vella comèdia, reclamant la seva indulgència i el seu aplaudiment.

Març 1935

Commemoració del 250 aniversari de la naixença de

HÆNDEL, J. S. BACH i D. SCARLATTI

ALICE EHLERS, de Viena, *clavicèmbal*.

EDUARD TOLDRA, *violí*.

Exclusivament per als inscrits a AUDICIONS INTIMES.

Inscripcions. Via Laietana, 46, 5^a, 3.ª.—Telèfon 17798

16962—IMP. ALTÉS.

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA DA CAMERA,

SECCIÓ

AUDICIONS INTIMES

Curs V: 1934 - 1935

CONCERT NOVE

PRESENTACIÓ A BARCELONA DELS

INFANTS CANTAIRES
DE VIENA

«WIENER SÄNGERKNABEN»

sota la direcció del MESTRE LEOPOLD EMMER

SESSIÓ D'ÒPERES DE CAMBRA

Divendres, 22 de febrer de 1935

a les deu del vespre.

Exclusivament per als inscrits a AUDICIONS INTIMES

TEATRE STUDIUM

PROGRAMA

L'òpera còmica en un acte, de F. W. Weiskern, música de
W. A. MOZART

BASTIEN UND BASTIENNE

Personatges: Bastiana, pastora.
Bastià, el seu estimat.
Colau, vell pastor, tingut per endevinaire.
Pastors i pastores.

II
IMATGES DE VIENA
evocacions i comentaris, per
ROBERT GERHARD

Primera representació, a Barcelona, de l'òpera còmica en
un acte, de Laurecín i Michel Delaporte, música de

JACQUES OFFENBACH

HERR UND MADAME DENIS

(El senyor i la senyora Denis)

Personatges: Gastó, pupíl del senyor Denis.
Lucilla, neboda de la senyora Denis.
Nanette, serventa dels senyors Denis.
Bellarosa, sergent de gendarmes.
Agents de Bellarosa.

(Lloc de l'acció, París).

Rosa de bardissa SCHUBERT.
Llegenda dels boscos de Viena JOAN STRAUSS.

pel conjunt dels
INFANTS CANTAIREs DE VIENA

PIANO: CHASSAIGNE FRÈRES

Escena V

BELLAROSA, sergent de gendarmes, es presenta amb el

Núm. 3. *Cuplet*, enumerant dots i mèrits que exornen la seva persona, i en fan un terrible flagell de foraviats.

En acabat, es disposa a fer el registre de la casa. Nanette, s'hi oposa. Els vellets s'han hagut de despertar.

Núm. 4. *Quartet*.—Gastó, Lucilla i Nanette prevenen l'èxit de l'estratagema; Bellarosa es mostra convençut de què no té la bona pista.

Un moviment imprudent de Gastó l'ha traït; l'espasi se l'hi ha vist per sota de la bata. El gendarme ha comprès la situació i s'acomia amb reverències. Va a cercar els seus homes.

Escena VI

Gastó i Lucilla s'han tret les perruques i es disposen a celebrar, a taula, l'èxit de llur petita comèdia. Nova alarma: Nanette ha sorprès el diàleg de Bellarosa amb els gendarmes; van a cercar reforços i estan a punt de tornar.

Cal provar de fugir. Aquesta vegada disfressaran els maniquís amb la roba i perruques dels vells. Nanette tractarà d'entretenir, d'aquesta manera, els persecutors, i donar avantatge als fugitius.

Escena VII

Entren BELLAROSA i els seus homes, entonant el

Núm. 5: *Cançó dels gendarmes*.

Escena VIII

Nanette, irada, fa irrupció, protestant de la importuna insistència. Reclama silenci: els senyors estan dormint. Bellarosa se n'en riu i ordena als seus homes que apressin la parella. Nanette hi oposa resistència, i en abandonar els maniquís als atacants en fa mofa i descobreix la veritat. Bellarosa, jura venjar-se. Nanette triomfa. Tot d'una ha sonat un tret a fora. Triomfa Bellarosa. Es el senyal de què la seva gent ha apressat la parella fugitiva.

Escena IX

Tornen Gastó i Lucilla, conduïts per gendarmes. Nanette obté de l'oficial el consentiment de restaurar els pobres amants extenuats abans de lliurar-los a la justícia. Bellarosa refusa, però, de prendre part ell mateix al refrigeri, per bé que, finalment, no es pot negar a brindar per la salut del

MONSIEUR ET MADAME DENIS

*Opereta còmica en un acte de Laurencin i Michel Delaporte,
música de JACQUES OFFENBACH.*

Escena I

Nanette està endreçant la casa per a la recepció dels senyors Denis, que tornen de l'estiu. La còfia de madame i les perruques del senyor li inspiren consideracions tenyides de melangia sobre les xacres de la vellesa i la condició dels béns de la joventut.

Núm. 1. Cuplet.—Nanette hi esplaia aquests sentiments, interrompuda per l'arribada de Gastó i Lucilla.

Escena II

Aquesta parella d'enamorats ha fugit de casa i ve a cercar asil al domicili del Sr. Denis, tutor i oncle en una persona. Els senyors són absents. Contratemps. Caldrà posar-se en camí immediatament cap a llur residència estival. Abans, però, el minyó previsor suggereix la conveniència d'un petit àpat reconfortant. Nanette n'aprecia l'oportunitat, i el prepara.

Escena III

La perspectiva d'una nova etapa de viatge, nocturna per afegidura, sobresalta vagament l'ànim de l'enamorada.

Núm. 2. Duet.—L'evolució d'aquest sentiment aprensiu cap a un consentiment que poc a poc s'insinua, s'afirma i acaba en frisança, és pintat en aquest duet.

Escena IV

Nanette, para taula. Gastó, s'extasia a la vista de les botelles. El celler de l'oncle-tutor té fama. Hi ha un vinet vell que s'empassa com aigua i trastoca deliciosament, sense avisar. Lucilla se n'alarma; Nanette la tranquil·litza: hi tiraran molta aigua. Tot d'una s'han sentit uns trucs i repicó imperiosos a la porta. Són gendarmes, que parlen d'una parella amorosa, de rapte, fuga... Què fer? Hi ha sobre les cadires els vestits, còfia i perruques dels senyors; els profugus es transformaran ràpidament en Mr. i Mme. Denis. Són rebuts i estaran fent una becaina després de l'àpat; l'oncle, per afegidura, ha de patir d'una bona sordera.

ELS INFANTS CANTAIRES DE VIENA

«WIENER SÄNGERKNABEN»

Aquesta institució va ésser fundada per decret de l'emperador Maximilià, el dia 7 de juliol de 1498, amb l'objecte d'executar la part coral dels actes religiosos de la Capella de la Cort. Els nois que formaven part de la institució, no tan sols rebien una completa educació musical, sinó també una formació educativa i instructiva de primer ordre, totes les despeses de la qual, així com les de manutenció i abillament, anaven a càrrec de l'Emperador.

La perfecció de les interpretacions religioses, i també profanes, d'aquests infants, aviat constituí un dels exponents més brillants de la intensa vida musical de Viena.

Les places que quedaven vacants, eren molt sol·licitades, sobretot per famílies modestes, que volien fer gaudir als llurs infants dels avantatges que representava ingressar als *Saengerknaben*. Imaginem l'emoció del pare de Franz Schubert, en llegir el 3 d'agost de 1808, al *Wiener Zeitung*, l'anunci d'una vacant, els candidats a la qual havien de presentar-se el 1er d'octubre. La família Schubert, disposada de mitjans molt limitats per atendre l'educació dels nombrosos fills. El petit Franz, que tenia aleshores onze anys, va obtenir fàcilment el lloc vacant, per la seva expressiva manera de cantar. Els anys passats al col·legi dels *Wiener Saengerknaben* (de 1808 a 1812) varen tenir la més decisiva influència en la plasmació del geni musical de l'autor de la *Sinfonia Inacabada*.

L'actuació dels *Infants Cantaires* continuà normalment fins a la caiguda de l'Imperi, pel novembre de 1918. Calgué dissoldre la institució i fer retornar els nois a casa; però aviat deixà sentir-se el buit que quedava, i en 1923 un grup de personalitats, al davant de les quals figurava l'actual Rector, professor Josef Schmitt, varen iniciar la reorganització d'aquesta Escola i Cor, i gràcies a quantiosos sacrificis econòmics de diversos protectors, els *Saengerknaben* han tornat, des de 1924, a la seva antiga esplendor.

Sol·licitats per tot arreu, varen decidir dividir els cantaires en tres grups, un dels quals, per torn rigorós, resta a Viena per atendre els serveis religiosos. En virtut d'aquesta orga-

nització, els *Infants Cantaires* han pogut ésser coneguts i han estat aclamats a tot Europa i Nord-Amèrica.

La representació de petites òperes constitueix un mitjà per a completar la formació musical i espiritual dels components d'aquesta Institució. No es tracta, doncs, d'una *troupe* que interpreta millor o pitjor unes òperes determinades, sinó d'uns infants als quals hom inicia en els grans gèneres musicals, fent-los viure obres de Mozart, Schubert, Haydn, Humperdick, Weber, Offenbach, etc. Per això els dirigents dels *Infants Cantaires* no presenten aquestes obres sinó davant de públics prou intel·ligents per a fer-se càrrec que, en assistir a una d'aquestes representacions, és com si fossin considerats a la intimitat de l'escola dels *Wiener Saengerknaben*, en una de les seves festes d'art. Per això la sessió d'avui escau tan bé dintre el marc d'AUDICIONS INTIMES.

BASTIÀ I BASTIANA

*Òpera còmica en un acte, llibre alemany de F. W. Weiskern,
música de W. A. MOZART.*

L'acció d'aquesta obra està basada en l'òpera francesa *Les amours de Bastien et Bastienne*, original de Madame Favart, paròdia de l'intermezzo de Rousseau *Le devin du village*. La música fou composta per Mozart, a l'edat de 12 anys. L'obra fou estrenada a Viena l'any 1768. L'"Associació de Música da Camera", de Barcelona, en donà una representació, al Palau de la Música Catalana, el 30 de gener de 1928.

Escena I

Pastors i pastores, canten l'himne a la joia i dansen un ballet.

Bastiana es plany d'haver estat abandonada per Bastià, el seu enamorat. Aquest, en passar, s'adona de Bastiana i s'allunya, sense fer-ne cas.

Escena II

Apareix Colau, tingut per endevinaire. Ell sap el secret dels ulls enamorats i pot aconsellar en tot desfici amorós. Bastiana li prega d'escoltar-lo, i li ofereix les seves arracades, en paga. Colau l'escolta amatent i la noia li explica que Bastià és cada dia més esquiu i inconstant. Colau li aconsella d'ésser més coqueta, més desinvolta i ardidada, davant l'enamorat.

Escena III

Colau resta encisat de la innocència d'aquesta galan parella.

Escena IV

Arriba Bastià i conta a Colau que ja està cansat de veure i parlar amb dones diverses, i que només Bastiana omple el seu cor. Però Colau li fa assaber que tota vegada que ell s'havia apartat de Bastiana, aquesta té ja un nou promès, polít, amable i amb molts diners. Bastià no ho pot creure i davant la insistència de Colau, prega a aquest que l'aconselli què ha de fer per reconquerir la seva estimada. Colau pren un gran llibre de sortilegis i tranquil·litza l'enamorat anunciant-li que Bastiana tornarà a voler-lo.

Escena V

Bastià, sol, canta els encisos de la seva estimada.

Escena VI

Som al moment culminant de l'obra. Els dos enamorats es retroben, però tots dos es fan l'esquiu. Ella li diu que ni el coneix. Llarga disputa. Bastiana vol anar a ciutat on trobarà bells adoradors, Bastià tornarà al castell la senyora del qual ho és pas indiferent a la seva juvenesa. Cadascú anirà pel seu cantó... però cap dels dos no comença d'anar-se'n.

Bastià, desolat, vol acabar amb la seva vida: pendrà un punyal o una corda, o es tirarà de cap al llac. Bastiana, indiferent en aparença, li desitja bona sort i que no es faci gaire mal. Finalment, vençuda per la insistència i el vertader amor de Bastià, el perdona i l'accepta per espòs. Es posen a dansar i arriba Colau.

Escena VII

El vell pastor està joiós de què després de la tempesta, hagi tornat el bon temps. "Deu-vos les mans; unim els cors i les ànimes, i que mai més les penes puguin retornar".

Pastors i pastores acompanyen amb joia els juraments d'eterna fidelitat dels dos enamorats amb un graciós minuet.

Escena VIII

En un cor final, tots els assistents rendeixen homenatge a Colau, l'eixerit endevinaire, que amb la seva traça ha aconseguit fer feliç la gentil parella.

Rei. Previsor, tanca abans la porta amb clau, i es guarda aquesta a la butxaca.

Núms. 6 i 7. *Conjunt i Cançó de beure*.—Mentre tots la canten, Gastó i Lucilla van omplint les copes dels gendarmes, buidades i tornades a omplenar ràpidament. El vi produeix els efectes esperats. Bellarosa i els gendarmes, embriacs, són fàcilment lligats i amordassats pels seus antagonistes.

Núm. 8. *Cançó de ronda*.—Bellarosa l'entona des de la pregonesa del seu enterboliment; acompanyat del roncar dels seus homes. Nanette i Gastó l'escorcollen per tal d'apoderar-se de la clau. Es desperta; es desperten els gendarmes; inútilment s'esforcen per a alliberar-se de les lligadures. El trio és amo de la situació i imposa les seves condicions: caldrà garantir la llibertat dels amants o veure acostar-se una mort desastrosa, per fam i per sed, car els presoners encadenats seran abandonats en la casa tancada i barrada, d'on només llurs esperits seran alliberats després de la lenta consumpció dels cossos. La força s'enterneix davant la tremenda perspectiva, i capitula.

Núm. 9. *Final*.—Alliberament dels condemnats a canvi dels juraments solemnis de Bellarosa. Tot d'una s'ha sentit rodolar pel carrer la carrossa dels senyors Denis. Un final sense deshonra per a ningú, s'anuncia. El quartet dels protagonistes, assistit pel chor dels gendarmes, s'adreça al públic, com en la vella comèdia, reclamant la seva indulgència i el seu aplaudiment.

Març 1935

Commemoració del 250 aniversari de la naixença de

HÆNDEL, J. S. BACH i D. SCARLATTI

Alice EHLERS, de Viena, *clavicèmbal*.

EDUARD TOLDRÀ, *violí*.

Exclusivament per als inscrits a AUDICIONS INTIMES.

Inscripcions. Via Laietana, 46, 5^a, 3.ª.—Telèfon 17798

16962—IMP. ALTÉS.

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA DE CAMBRA,

SECCIÓ

AUDICIONS INTIMES

Curs V: 1934 - 1935

CONCERT NOVE

PRESENTACIÓ A BARCELONA DELS

INFANTS CANTAIRES
DE VIENA

«WIENER SÄNGERKNABEN»

sota la direcció del MESTRE LEOPOLD EMMER

SESSIÓ D'ÒPERES DE CAMBRA

Divendres, 22 de febrer de 1935

a les deu del vespre.

Exclusivament per als inscrits a AUDICIONS INTIMES

TEATRE STUDIUM

PROGRAMA

I

L'òpera còmica en un acte, de F. W. Weiskern, música de
W. A. MOZART

BASTIEN UND BASTIENNE

Personatges: Bastiana, pastora.
Bastià, el seu estimat.
Colau, vell pastor, tingut per endevinaire.
Pastors i pastores.

II

IMATGES DE VIENA
èvocacions i comentaris, per
ROBERT GERHARD

Primera representació, a Barcelona, de l'òpera còmica en
un acte, de Laurecín i Michel Delaporte, música de

JACQUES OFFENBACH

HERR UND MADAME DENIS

(El senyor i la senyora Denis)

Personatges: Gastó, pupíl del senyor Denis.
Lucílla, neboda de la senyora Denis.
Nanette, serventa dels senyors Denis.
Bellarosa, sergent de gendarmes.
Agents de Bellarosa.

(Lloc de l'acció, París).

III

Rosa de bardissa SCHUBERT.
Llegenda dels boscos de Viena JOAN STRAUSS.
pel conjunt dels

INFANTS CANTAIRES DE VIENA

PIANO: CHASSAIGNE FRÈRES

Escena V

BELLAROSA, sergent de gendarmes, es presenta amb el

Núm. 3. *Cuplet*, enumerant dots i mèrits que exornen la seva persona, i en fan un terrible flagell de foraviats.

En acabat, es disposa a fer el registre de la casa. Nanette, s'hi oposa. Els vellets s'han hagut de despertar.

Núm. 4. *Quartet*.—Gastó, Lucílla i Nanette prevenen l'èxit de l'estratagema; Bellarosa es mostra convençut de què no té la bona pista.

Un moviment imprudent de Gastó l'ha traït; l'espasí se l'hi ha vist per sota de la bata. El gendarme ha comprès la situació i s'acomiada amb reverències. Va a cercar els seus homes.

Escena VI

Gastó i Lucílla s'han tret les perruques i es disposen a celebrar, a taula, l'èxit de llur petita comèdia. Nova alarma: Nanette ha sorprès el diàleg de Bellarosa amb els gendarmes; van a cercar reforços i estan a punt de tornar.

Cal provar de fugir. Aquesta vegada disfreçaran els maniquís amb la roba i perruques dels vells. Nanette tractarà d'entretenir, d'aquesta manera, els persecutors, i donar avantatge als fugitius.

Escena VII

Entren BELLAROSA i els seus homes, entonant el

Núm. 5: *Cançó dels gendarmes*.

Escena VIII

Nanette, irada, fa irrupció, protestant de la importuna insistència. Reclama silenci: els senyors estan dormint. Bellarosa se n'en riu i ordena als seus homes que apressin la parella. Nanette hi oposa resistència, i en abandonar els maniquís als atacants en fa mofa i descobreix la veritat. Bellarosa, jura venjar-se. Nanette triomfa. Tot d'una ha sonat un tret a fora. Triomfa Bellarosa. Es el senyal de què la seva gent ha apressat la parella fugitiva.

Escena IX

Tornen Gastó i Lucílla, conduïts per gendarmes. Nanette obté de l'oficial el consentiment de restaurar els pobres amants extenuats abans de lliurar-los a la justícia. Bellarosa refusa, però, de prendre part ell mateix al refrigeri, per bé que, finalment, no es pot negar a brindar per la salut del

MONSIEUR ET MADAME DENIS

*Opereta còmica en un acte de Laurencin i Michel Delaport,
música de JACQUES OFFENBACH.*

Escena I

Nanette està endreçant la casa per a la recepció dels senyors Denis, que tornen de l'estiu. La còfia de madame i les perruques del senyor li inspiren consideracions tenyides de melangia sobre les xacres de la vellesa i la condició dels béns de la joventut.

Núm. 1. Cuplet.—Nanette hi esplaia aquests sentiments, interrompuda per l'arribada de Gastó i Lucilla.

Escena II

Aquesta parella d'enamorats ha fugit de casa i ve a cercar asil al domicili del Sr. Denis, tutor i oncle en una persona. Els senyors són absents. Contratemps, Caldrà posar-se en camí immediatament cap a llur residència estival. Abans, però, el minyó previsor suggereix la conveniència d'un petit àpat reconfortant. Nanette n'aprecia l'oportunitat, i el prepara.

Escena III

La perspectiva d'una nova etapa de viatge, nocturna per afegidura, sobresalta vagament l'ànim de l'enamorada.

Núm. 2. Duet.—L'evolució d'aquest sentiment aprensiu cap a un consentiment que poc a poc s'insinua, s'afirma i acaba en frisança, és pintat en aquest duet.

Escena IV

Nanette, para taula. Gastó, s'extasia a la vista de les botelles. El celler de l'oncle-tutor té fama. Hi ha un vinet vell que s'empassa com aigua i trastoca deliciosament, sense avisar. Lucilla se n'alarma; Nanette la tranquil·litza: hi tiraran molta aigua. Tot d'una s'han sentit uns trucs i repicó imperiosos a la porta. Són gendarmes, que parlen d'una parella amorosa, de rapte, fuga... Què fer? Hi ha sobre les cadires els vestits, còfia i perruques dels senyors; els pròfugs es transformaran ràpidament en Mr. i Mme. Denis. Són rebuts i estaran fent una becaina després de l'àpat; l'oncle, per afegidura, ha de patir d'una bona sordera.

ELS INFANTS CANTAIRES DE VIENA

«WIENER SÄNGERKNABEN»

Aquesta institució va ésser fundada per decret de l'emperador Maximilià, el dia 7 de juliol de 1498, amb l'objecte d'executar la part coral dels actes religiosos de la Capella de la Cort. Els nois que formaven part de la institució, no tan sols rebien una completa educació musical, sinó també una formació educativa i instructiva de primer ordre, totes les despeses de la qual, així com les de manutenció i abillament, anaven a càrrec de l'Emperador.

La perfecció de les interpretacions religioses, i també profanes, d'aquests infants, aviat constituí un dels exponents més brillants de la intensa vida musical de Viena.

Les places que quedaven vacants, eren molt sol·licitades, sobretot per famílies modestes, que volien fer gaudir als llurs infants dels avantatges que representava ingressar als *Saengerknaben*. Imaginem l'emoció del pare de Franz Schubert, en llegir el 3 d'agost de 1808, al *Wiener Zeitung*, l'anunci d'una vacant, els candidats a la qual havien de presentar-se el 1er d'octubre. La família Schubert, disposava de mitjans molt limitats per atendre l'educació dels nombrosos fills. El petit Franz, que tenia aleshores onze anys, va obtenir fàcilment el lloc vacant, per la seva expressiva manera de cantar. Els anys passats al col·legi dels *Wiener Saengerknaben* (de 1808 a 1812) varen tenir la més decisiva influència en la plasmació del geni musical de l'autor de la *Sinfonia Inacabada*.

L'actuació dels *Infants Cantaires* continuà normalment fins a la caiguda de l'Imperi, pel novembre de 1918. Calgué dissoldre la institució i fer retornar els nois a casa; però aviat deixà sentir-se el buit que quedava, i en 1923 un grup de personalitats, al davant de les quals figurava l'actual Rector, professor Josef Schmitt, varen iniciar la reorganització d'aquesta Escola i Cor, i gràcies a quantiosos sacrificis econòmics de diversos protectors, els *Saengerknaben* han tornat, des de 1924, a la seva antiga esplendor.

Sol·licitats per tot arreu, varen decidir dividir els cantaires en tres grups, un dels quals, per torn rigorós, resta a Viena per atendre els serveis religiosos. En virtut d'aquesta orga-

nització, els *Infants Cantaires* han pogut ésser coneguts i han estat aclamats a tot Europa i Nord-Amèrica.

La representació de petites òperes constitueix un mitjà per a completar la formació musical i espiritual dels components d'aquesta Institució. No es tracta, doncs, d'una *troupe* que interpreta millor o pitjor unes òperes determinades, sinó d'uns infants als quals hom inicia en els grans gèneres musicals, fent-los viure obres de Mozart, Schubert, Haydn, Humperdick, Weber, Offenbach, etc. Per això els dirigents dels *Infants Cantaires* no presenten aquestes obres sinó davant de públics prou intel·ligents per a fer-se càrrec que, en assistir a una d'aquestes representacions, és com si fossin considerats a la intimitat de l'escola dels *Wiener Saengerknaben*, en una de les seves festes d'art. Per això la sessió d'avui escau tan bé dintre el marc d'AUDICIONS INTIMES.

BASTIÀ I BASTIANA

*Òpera còmica en un acte, llibre alemany de F. W. Weiskern,
música de W. A. MOZART.*

L'acció d'aquesta obra està basada en l'òpera francesa *Les amours de Bastien et Bastienne*, original de Madame Favart, paròdia de l'intermezzo de Rousseau *Le devin du village*. La música fou composta per Mozart, a l'edat de 12 anys. L'obra fou estrenada a Viena l'any 1768. L'"Associació de Música de Camera", de Barcelona, en donà una representació, al Palau de la Música Catalana, el 30 de gener de 1928.

Escena I

Pastors i pastores, canten l'himne a la joia i dansen un ballet.

Bastiana es plany d'haver estat abandonada per Bastià, el seu enamorat. Aquest, en passar, s'adona de Bastiana i s'allunya, sense fer-ne cas.

Escena II

Apareix Colau, tingut per endevinaire. Ell sap el secret dels ulls enamorats i pot aconsellar en tot desfici amorós. Bastiana li prega d'escoltar-lo, i li ofereix les seves arracades, en paga. Colau l'escolta amatent i la noia li explica que Bastià és cada dia més esquiu i inconstant. Colau li aconsella d'ésser més coqueta, més desinvolta i aridida, davant l'enamorat.

Escena III

Colau resta encisat de la innocència d'aquesta galan parella.

Escena IV

Arriba Bastià i conta a Colau que ja està cansat de veure i parlar amb dones diverses, i que només Bastiana omple el seu cor. Però Colau li fa assaber que tota vegada que ell s'havia apartat de Bastiana, aquesta té ja un nou promès, polít, amable i amb molts diners. Bastià no ho pot creure i davant la insistència de Colau, prega a aquest que l'aconselli què ha de fer per reconquerir la seva estimada. Colau pren un gran llibre de sortilegis i tranquil·litza l'enamorat anunciant-li que Bastiana tornarà a voler-lo.

Escena V

Bastià, sol, canta els encisos de la seva estimada.

Escena VI

Som al moment culminant de l'obra. Els dos enamorats es retroben, però tots dos es fan l'esquiu. Ella li diu que ni el coneix. Llarga disputa. Bastiana vol anar a ciutat on trobarà bells adoradors, Bastià tornarà al castell la senyora del qual no és pas indiferent a la seva juvenesa. Cadascú anirà pel seu cantó... però cap dels dos no comença d'anar-se'n.

Bastià, desolat, vol acabar amb la seva vida: pendrà un punyal o una corda, o es tirarà de cap al llac. Bastiana, indiferent en aparença, li desitja bona sort i que no es faci gaire mal. Finalment, vençuda per la insistència i el vertader amor de Bastià, el perdona i l'accepta per espòs. Es posen a dansar i arriba Colau.

Escena VII

El vell pastor està joiós de què després de la tempesta, hagi tornat el bon temps. "Deu-vos les mans; unim els cors i les ànimes, i que mai més les penes puguin retornar".

Pastors i pastores acompanyen amb joia els juraments d'eterna fidelitat dels dos enamorats amb un graciós minuet.

Escena VIII

En un chor final, tots els assistents rendeixen homenatge a Colau, l'eixerit endevinaire, que amb la seva traça ha aconseguit fer feliç la gentil parella.